

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/39293 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Utrecht, van 5 november 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 9 oktober 2007 is appellant in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 5 november 2007, verzonden op 7 november 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 14 november 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.H.M. van Altena, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E.C. Brugman, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Altena
Lid van de enkelvoudige kamer

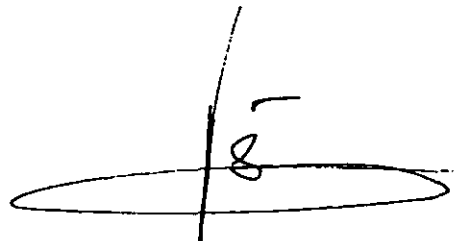
w.g. Brugman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 6 december 2007

205.

Verzonden: 6 december 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTSHULP ZUID ADV

Postadres Postbus 528
5600AM EINDHOVEN

• Brabant Zuid-Oost

Regio Brabant Zuid-Oost
Korpsonderdeel 22 Vreemdelingenpolitie
Behandeld door N.W.C.M. Rutten
Telefoon 0600-8844
Fax 040-2332098

V-nummer / Ziek / Ziek - 05/10/2007

Datum 08/10/2007

Onderwerp M110-A Maatregel van Bewaring

Maatregel van Bewaring

Ik, ondergetekende,

Nicolaas Wilhelmus Cornelis Maria Rutten, brigadier van het regionaal politiekorps Brabant Zuid-Oost,
belast met het toezicht op vreemdelingen, tevens hulpofficier van Justitie, leg met het oog op de uitzetting aan

de vreemdeling, zich noemende:

Achternaam :
Voorna(a)m(en) :
Geboortedatum :
Geboorteplaats :
Geboorteland : Marokko
Nationaliteit(en) : Marokkaanse
Geslacht : mannelijk

de maatregel van bewaring op, zoals bedoeld in artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (geen rechtmatig verblijf).

Deze maatregel wordt gevorderd door het belang van de openbare orde omdat er aanwijzingen zijn om te vermoeden dat betrokkene zich aan de uitzetting zal onttrekken, hetgeen blijkt uit het feit dat betrokkene

- Niet beschikt over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het vreemdelingenbesluit 2000
- Ongewenst verdaard is
- Geen vaste woon- /verblijfplaats heeft
- Zich niet gehouden heeft aan zijn vertrektermijn
- niet beschikt over voldoende middelen van bestaan

Ontvangen d.d.

16 OKT 2007

Centraal Inschrijfbureau
Vreemdelingenzaken
te Haarlem

De maatregel is opgelegd:

Plaats : Eindhoven
Datum : 09/10/2007

V.nr.

Pagina 1 van 2

Ontvangst tijd 11. Okt. 12:07

17. OKT. 2007 9:47
10.000 20.000 10.37

CIV_HAARLEM 023-5126678
ADV. A.M. RIETEKHOEDT 1302307 05

NR. 4850 P. 7/19
Nr. 10/0 Rp. 3/1

RECHTSHULP ZUID ADV

Tijd

: 15:25 uur.

De Staatssecretaris van Justitie,
namens de Staatssecretaris,
de hulpofficier van justitie,
de brigadier,
N.W.C.M. Rutten

Handtekening.

Een afschrift van deze maatregel is onmiddellijk aan de vreemdeling uitgereikt.

Beroep tegen deze maatregel kan schriftelijk worden ingesteld bij de rechtbank te 's-Gravenhage, Centraal Intakebureau Vreemdelingenzaken te Haarlem, faxnummer 023 - 512 6736. Hierbij dient gebruik te worden gemaakt van het model beroepschrift, zie 'www.rechtspraak.nl'.

Ontvangen d.d.

16 OKT 2007

Centraal Inschrijfbureau
Vreemdelingenzaken
te Haarlem

V.nr

Pagina 2 van 2

Ontvangst tijd 11. Okt. 12:07

ONTVANGEN 17-10-2007 09:48

VAN-

NAAR-VK UTRECHT BEWARING

PAG'S 004

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Zittinghoudende te Utrecht
Sector bestuursrecht

zaaknummer: AWB 07/39293 VRONTN

uitspraak op het beroep tegen de maatregel van bewaring op grond van artikel 59
Vreemdelingenwet 2000 (Vw) van de enkelvoudige kamer d.d. 5 november 2007

inzake

geboren op van Marokkaanse nationaliteit,
geboren op van Marokkaanse nationaliteit,
eiser, verblijvende op de detentieboot te Dordrecht,
gemachtigde: mr. G.G.A.J. Adang, advocaat te Utrecht,

tegen een besluit van

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.
gemachtigde: mr. C. Bijsterbosch, werkzaam bij de onder verweerder ressorterende
Immigratie- en Naturalisatiedienst te Den Haag.

Inleidings

1.1 Verweerder heeft op 9 oktober 2007 aan eiser met het oog op de uitzetting de maatregel van bewaring ex artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, Vw opgelegd.

1.2 Eiser heeft hier tegen op 16 oktober 2007 beroep ingesteld bij deze rechtbank. Ingevolge artikel 94, eerste lid, Vw strekt dit beroep tevens tot toekenning van schadevergoeding.

1.3 Het geding is behandeld ter zitting van 29 oktober 2007, waar eiser is verschenen. Eiser en verweerder hebben ter zitting bij monde van hun gemachtigden hun standpunten toegelicht.

Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 94, vierde lid, Vw verklaart de rechtbank het beroep gegrond en beveelt zij de opheffing van de maatregel of een wijziging van de wijze van tenuitvoerlegging daarvan, indien zij van oordeel is dat de toepassing of tenuitvoerlegging van de maatregel van bewaring in strijd is met de Vw dan wel bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is.

2.2 Eiser heeft de rechtbank verzocht de opheffing van de maatregel van bewaring te bevelen en schadevergoeding toe te kennen en heeft daartoe aangevoerd dat de tijd die ligt tussen het begin van zijn vrijheidsbeneming op 9 oktober 2007 en de behandeling van het daartegen ingestelde beroep door een rechter op 29 oktober 2007 te lang is en in strijd moet worden geacht met de waarborgen van artikel 5 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Eiser wijst er in dit verband op dat de ongewenstverklaring mede aan zijn inbewaringsstelling ten grondslag ligt. Verder heeft eiser aangevoerd dat verweerder hem ten onrechte niet naar België, waar zijn toelating is gewaarborgd, heeft laten gaan. Eiser heeft hier toe aangevoerd dat hij is gehuwd met een

zaaknummer: AWB 07/39293 VRONTN

blad 2

Nederlandse vrouw en twee Nederlandse kinderen heeft en derhalve op grond van artikel 5 en 6 van Richtlijn 2004/38 EG een inreisrecht in België heeft alsmede het recht om daar aansluitend drie maanden te verblijven. Aansluitend heeft eisers vrouw en/of hebben zijn kinderen een verblijfsrecht op grond van artikel 7 van Richtlijn 2004/38 EG en heeft eiser een daarvan afgeleid verblijfsrecht. Eiser wijst in dit verband tevens op de door hem overgelegde Belgische Omzendbrief van 21 oktober 2002. Een toetsing als genoemd in paragraaf A4/2.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc) heeft niet plaatsgevonden. Tevens heeft eiser aangevoerd dat verweerder onvoldoende voortvarend handelt met betrekking tot zijn uitzetting en de maatregel op grond hiervan onrechtmatig is. In dit kader heeft eiser aangevoerd dat pas op 26 oktober 2007 het eerste vertrekgesprek met hem is gehouden. Ook is het dossier niet zo spoedig mogelijk aan de Dienst Terugkeer en Vertrek toegezonden. Nu verweerder sinds 1999 in het bezit is van eisers, inmiddels verlopen, paspoort is het onvoldoende voortvarend dat pas op 26 oktober 2007 een laissez-passer aanvraag is toegezonden aan de laissez-passer kamer. Van toezending van deze aanvraag aan het Marokkaanse consulaat is niet gebleken. In het kader van de voortvarendheid wijst eiser tevens op de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) van 16 juli 2007 (JV 2007/417). Eiser heeft voorts aangevoerd dat sprake is van strijd met artikel 8 EVRM omdat het hem niet wordt toegestaan met zijn gezin naar België te reizen. Ten slotte heeft eiser gesteld dat verweerder ten onrechte niet alle relevante stukken uit het dossier van eiser heeft overgelegd, waardoor eiser in zijn belangen wordt geschaad.

2.3 Verweerder heeft geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep en tot afwijzing van het verzoek om schadevergoeding.

De rechtbank overweegt als volgt.

2.4 Niet bestreden is dat de procedure leidend tot de inbewaringstelling en de wijze van tenuitvoerlegging van de bewaring in overeenstemming zijn met de wettelijke vereisten.

2.5 Met betrekking tot eisers beroep op artikel 5 EVRM wijst de rechtbank er op dat ingevolge artikel 94, tweede lid, Vw de zitting betreffende de maatregel van bewaring uiterlijk op de veertiende dag na ontvangst van het beroepsschrift dan wel de kennisgeving plaatsvindt. De rechtbank stelt vast dat op 16 oktober 2007 beroep tegen de onderhavige maatregel is ingesteld. De behandeling ter zitting heeft vervolgens plaatsgevonden op 29 oktober 2007. Nu de behandeling ter zitting derhalve op de dertiende dag na ontvangst van het beroepsschrift heeft plaatsgehad, is aan het vereiste in artikel 94, tweede lid, Vw voldaan. Deze termijn verdraagt zich naar het oordeel van de rechtbank met het bepaalde in artikel 5 EVRM. Eisers beroepsgrond kan dan ook niet slagen. De rechtbank merkt hierbij overigens nog op dat de onderhavige procedure geen strafrechtelijke procedure betreft.

2.6 Ten aanzien van de vraag of verweerder de bewaring had dienen op te heffen op grond van artikel 59, derde lid, Vw overweegt de rechtbank als volgt. Niet is berwist dat eisers echtgenote en kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben en eiser de Marokkaanse nationaliteit. Eiser dient in het kader van Richtlijn 2004/38 EG derhalve te worden aangemerkt als een derdelander. De rechtbank stelt vast dat de artikelen 4, 5 en 6 van Richtlijn 2004/38 EG aan familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten respectievelijk een uitreis-, inreis en verblijfsrecht voor maximaal drie maanden geven als zij voorzien zijn van een geldig paspoort. Nu eiser slechts over een verlopen paspoort beschikt, kan hij naar het oordeel van de rechtbank derhalve geen aanspraken ontlenen aan voornoemde Richtlijn.

zaaknummer: AWB 07/39293 VRONTN

blad 3

2.7 In het kader van artikel 59, derde lid, Vw overweegt de rechtbank voorts dat, daargelaten de vraag of, mede gelet op zijn ongewenstverklaring, eisers toegang tot België is gewaarborgd, uit de tekst van artikel 59, derde lid, Vw, noch uit de geschiedenis van de totstandkoming ervan valt af te leiden dat de enkele verklaring van een vreemdeling dat hij Nederland wil verlaten ertoe leidt dat de bewaring moet worden beëindigd, indien die verklaring niet voor waar kan worden aanvaard (AbRS 7 juli 2005, JV 2005/328). De rechtbank overweegt hieromtrent allereerst dat eiser blijkens het proces-verbaal van staandehouding van 9 oktober 2007 tijdens een controle in het kader van de Wet Arbeid Vreemdelingen werkend is aangetroffen in een slagerij te . Voorts heeft eiser tijdens zijn vertrekgesprek op 26 oktober 2007 verklaard dat hij naar Nederland komt voor zijn vrouw en kinderen en dat hij hen niet zomaar kan achterlaten. Ter zitting heeft verweerder nog verklaard dat eisers echtgenote blijkens een inschrijving in de Gemeentelijke Basis Administratie in woont. Nu eiser tevens heeft nagelaten met stukken te onderbouwen dat hij voornemens is zich met zijn gezin in België te vestigen, is de rechtbank, gelet op het bovenstaande, van oordeel dat eiser vooralsnog niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij Nederland daadwerkelijk wil verlaten. Verweerder heeft de bewaring dan ook niet hoeven opheffen op grond van artikel 59, derde lid, Vw.

2.8 Met betrekking tot de voortvarendheid overweegt de rechtbank dat eiser op 10 oktober 2007 aanvullend is gehoord. Voorts heeft op 26 oktober 2007 een vertrekgesprek met elser plaatsgevonden en is op diezelfde datum een laissez-passer aanvraag voor Marokko verzonden naar de laissez-passer kamer van de Dienst Terugkeer en Vertrek. Een kopie van eisers verlopen paspoort is toegevoegd aan de laissez-passer aanvraag. Mede gelet op het feit dat het een eerste bewaring betreft, is de rechtbank van oordeel dat op grond van het bovenstaande niet kan worden gezegd dat verweerder onvoldoende voortvarend handelt.

2.9 Gelet op het vorenoverwogene is de rechtbank van oordeel dat de toepassing noch tenuitvoerlegging van de maatregel van bewaring ten aanzien van eiser in strijd is met de Vw. Evenmin is gebleken dat bij afweging van alle daarbij betrokken belangen de toepassing of tenuitvoerlegging van de maatregel van bewaring in redelijkheid niet gerechtvaardigd is te achten. De rechtbank overweegt daartoe allereerst dat eiser niet heeft gespecificeerd welke stukken verweerder zou hebben verzuimd te overleggen. De rechtbank is dan ook niet gebleken dat eiser op enige wijze in zijn belangen is geschaad. De rechtbank overweegt voorts dat er geen sprake is van strijd met artikel 8 EVRM, nu verweerder, gelet op de gronden van inbewaringstelling, aan het algemeen belang een zodanig gewicht mocht toekennen dat de inbewaringstelling en de daarmee mogelijk gepaard gaande inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd was.

2.10 Het beroep dient derhalve ongegrond verklaard te worden. De opheffing van de maatregel van bewaring wordt niet bevolen. Gelet hierop bestaat evenmin grond voor het toekennen van schadevergoeding, zodat het verzoek daartoe wordt afgewezen.

2.11 Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

+31302233649

zaaknummer: AWB 07/39293 VRONTN

blad 4

Beslissing

De rechtbank:

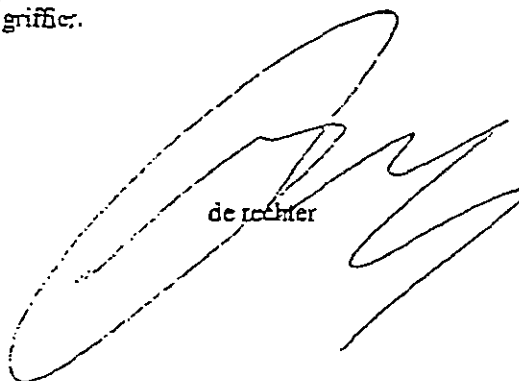
verklaart het beroep ongegrond;

wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. M. ter Brugge, lid van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken, en uitgesproken in het openbaar op 5 november 2007, in tegenwoordigheid van mr. A.E. Veldhoen, als griffier.

de griffier

de rechter

afschrift verzonden op: - 7 NOV. 2007

Rechtsmiddel

Ingevolge artikel 95 Vw staat tegen deze uitspraak binnen een week na de dag van bekendmaking hiervan voor belanghebbenden hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Het beroepschrift dient ~~een~~ of meer grieven tegen deze uitspraak te bevatten. Let wel: Ook als u in deze uitspraak (gedeeltelijk) in het gelijk bent gesteld, kan het van belang zijn hoger beroep in te stellen voor zover de rechtbank gronden uitdrukkelijk en zonder voorbehoud heeft verworpen en u daar niet in wilt berusten.

Advocatenkantoor Kleerekooper

Utrecht, 14 november 2007

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage
Per fax: 070-3651380 (15 pag.)

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN ✓	
14 NOV 2007	
ZAAKNR.	200707960
AAN:	
PAR:	

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN
(vreemdelingenbewaring)

Van:

G.G.A.J. Adang, advocaat te Utrecht, daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd
Postbus 686, 3500 AR Utrecht
telefoon: 030-2307110
e-mail: adang@balienet.nl
fax: 030-2307105
kenmerk gemachtigde: 6760273

4984-A

Ten behoeve van de vreemdeling:

geboren op [redacted], van Marokkaanse nationaliteit, thans
gedetineerd in vreemdelingenbewaring op de detentieboot te Dordrecht, dezer zake
woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde aan de Predikherenstraat 24 te
Utrecht (Postbus 686, 3500 AR)..

Omschrijving uitspraak:

Uitspraak van de Vreemdelingenkamer van de Arrondissementsrechtbank te
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, kenmerk AWB 07/39293 VRONTN, van
5 november 2007, verzonden op 7 november 2007 aan de gemachtigde.

Betreft:

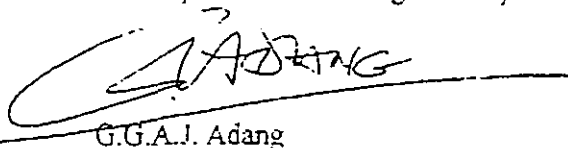
Verzocht wordt bovengenoemde uitspraak te vernietigen, het beroep in eerste aanleg
alsnog gegrond te verklaren, onder veroordeling van verweerder in de kosten beide
procedures.

Grieven:

Deze zijn aangehecht.

Bijlagen:

De uitspraak waarvan hoger beroep.

G.G.A.J. Adang

Grievan van

Appellant voert tegen de uitspraak van de rechtbank de navolgende grieven aan.

1. Het proces-verbaal van de zitting is op een aantal punten onjuist en op een belangrijk punt onduidelijk. Dit pv heeft de navolgende correcties:

Pag. 2. De door mij, advocaat, genoemde vreemdeling uit Kameroen had inderdaad een hoogzvangere vrouw. Deze had hij echter niet laten invliegen, maar wel het Britse kind van hun beiden. Deze vreemdeling had een echte ID-kaart waarvan de KMAR (niet: Marokko) had vastgesteld dat deze echt was. Op basis van hetgeen het Europese Hof in het Chen-arrest had geoordeeld, heeft verweerder na de zitting zelfstandig de betreffende Kameroenees tot Nederland toegelaten en de vrijheidshenemende maatregel ex art. 6 Vw opgeheven.

Pag. 3. Over het arrest waar staat "Als er geen paspoort is, dan is terugsturen niet mogelijk". moet zijn "Als er geen paspoort is, maar de identiteit vaststaat, dan is terugsturen niet toegestaan".

Met betrekking tot het voorgenomen vertrek van appellant naar België is ter zitting het volgende aangevoerd. Appellant meent dat het pv op dit punt onduidelijk en onvolledig is.

"Appellant voert aan dat hij wel degelijk naar België wil gaan. Als verweerder hem niet op eigen gelegenheid laat vertrekken, dan kan verweerder hem aan de grens afzetten. Hij heeft ook geen enkel belang bij illegaal verblijf in Nederland. In België heeft hij een verblijfsrecht op grond van Richtlijn 2004/38/EG bij vrouw en/of kind(eren) en van daaruit kan hij de IND verzoeken zijn ongewenstverklaring op te heffen. Dit laatste aangezien bij reizen naar Nederland met zijn echtgenote vanuit België het Europees rechtelijk openbare orde criterium zal gelden."

Appellant heeft uitgelegd dat zijn vorige raadsman, die ook een termijn had laten verlopen in de procedure m.b.t. de ongewenstverklaring, had gezegd dat hij niet naar België zou kunnen. Dat is de enige reden waarom hij tot dan toe daar niet was heengegaan. Nu weet hij dat dit wel mogelijk is en hij wenst juist zo snel mogelijk daarheen te vertrekken".

Verder ontbreekt in het pv de vaststelling dat appellant ter zitting een originele Marokkaanse identiteitskaart en een origineel (verlopen en in Rotterdam afgegeven) Marokkaans paspoort heeft getoond.

2. Appellant kan zich niet verenigen met hetgeen de rechtbank in r.o.2.5 heeft geoordeeld m.b.t. art. 5 EVRM.

Appellant wijst allereerst op hetgeen hij in zijn pleitnota daaromtrent heeft opgemerkt. Die stellingen dienen als herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Appellant meent dat zijn bewaring wel een strafrechtelijke procedure betreft. Nu zijn vreemdelingenbewaring hem beliet een strafbaar feit te begaan (in Nederland zijn in strijd met een ongewenstverklaring ex art. 67 Vw) en dit laatste ook uitdrukkelijk als grond van de maatregel van bewaring (Model M-110A) is vermeld, is sprake van een arrestatie als bedoeld in art. 5, lid 1 aanhef en onder c. Dat het een strafrechtelijke procedure zou moeten betreffen, zoals de rechtbank kennelijk meent, volgt niet uit genoemd artikelonderdeel. Ten onrechte is art. 5 lid 3 EVRM niet toegepast, nu er wel degelijk sprake is van een detentie als in dat artikelonderdeel bedoeld. Appellant is ten onrechte niet onverwijld voor een rechter geleid. Door niet uitdrukkelijk en gemotiveerd te beslissen op hetgeen namens appellant in dit verband in beroep is aangevoerd, heeft de rechtbank niet beslist op basis van het beroepschrift en het verhandelde ter terechtzitting. Zulks ten onrechte.

Ook indien uitsluitend gekeken wordt naar de vreemdelingenbewaring en uitsluitend art. 4 lid 4 EVRM van toepassing zou zijn (quod non), dan is het verloop van zijn procedure weliswaar in overeenstemming met art. 94 Vreemdelingenwet, maar komt dit artikel in strijd met art. 5 EVRM, zoals ook door appellant ter zitting is betoogd.

De termijn van twee weken uit art. 94 is namelijk niet "spoedig" zoals bedoeld in art. 5 lid 4 EVRM.

Daar komt bij dat de uitspraak pas zeven dagen later is genomen en pas twee dagen later verzonden, zodat er pas drie weken na het instellen van beroep daarop door een rechter is beslist. Deze termijn is te lang en niet het voorgeschreven "spoedig".

Appellant wijst er in dit verband op dat onder de regeling die aan art. 94 Vw voorafging de termijn voor de behandeling van een dergelijk beroep één week was. De huidige regeling is dan ook een verslechtering, waarvoor geen grond bestaat, en zeker niet (meer) "spoedig" zoals voorgeschreven in art. 5 lid 4 EVRM.

3. Ten onrechte oordeelt de rechtbank dat appellant aan een verlopen paspoort geen recht kan ontlelen aan Richtlijn 2004/38/EG.

Appellant verwijst allereerst naar hetgeen hij hierover in zijn plichtnota heeft opgemerkt. Deze nota moet als hier herhaald en ingelast worden beschouwd en is aangehecht aan deze grieven.

Appellant wijst erop dat hij op grond van vaste jurisprudentie van het Europese Hof die rechten al ontleent aan de juridische band met zijn echtgenote, EU-burger.

Op grond van het Brax-arrest blijkt onmiskenbaar dat voor het Europese Hof slechts vast hoeft te staan dat aan de identiteit van appellant niet hoeft te worden getwijfeld. Dit is ook het beleid van verweerder. Gewezen wordt op het gegeven voorbeeld met betrekking tot de Kameroenees op Schiphol. Appellant heeft ter zitting een origineel (verlopen) paspoort getoond, een recenter exemplaar dan dat wat al sinds jaren in het bezit is van verweerder, alsmede een originele Marokkaanse identiteitskaart.

Appellant wijst verder op de door hem overgelegde Belgische regelgeving. Daaruit blijkt onmiskenbaar dat op grond van een verlopen paspoort zijn identiteit voldoende geacht wordt te zijn vastgesteld. Dit nog daargelaten dat op grond van het Brax-arrest niet kan worden gesteld dat een verlopen paspoort hiertoe uitsluitend geschikt zou zijn.

Ook de Belgische omzendbrief van 21 oktober 2002 gaat ervan uit dat appellant een visumverklaring krijgt, nu zijn paspoort is vervallen (Zie aldaar onder 5: Informatie met betrekking tot de aan de grens toe te passen procedure). Onder punt 3 van genoemde omzendbrief staat onder Procedure dat als bewijs van identiteit gelijkgesteld kan gelden een nationaal paspoort waarvan de geldigheidsduur is verstreken.

Nu de rechtbank heeft geoordeeld dat appellant aan Richtlijn 2004/38/EG geen rechten kan ontlelen, geeft de rechtbank een onjuiste uitleg aan die richtlijn, nu zij verlangt dat appellant een geldig paspoort moet hebben indien hij met zijn echtgenote en/of kinderen naar België reist. De rechtbank ziet namelijk lid 4 van art. 5 van die richtlijn over het hoofd, waarin is bepaald dat in dit geval België appellant in de gelegenheid moet stellen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich te laten bezorgen. Het Belgische beleid hieromtrent is vastgelegd in voornoemde omzendbrief. Deze bepaling is juist gebaseerd op de uitspraak van het hof in het arrest. Appellant wijst verder op de rechtsoverwegingen 24 en volgende van het arrest in de zaak (zaak C-215/03), welke overwegingen met betrekking tot het al dan niet geldig moeten zijn van een paspoort of identiteitskaart naar mening van appellant evenzeer van toepassing zijn op gezinsleden van EU burgers.

4. Ten onrechte oordeelt de rechtbank in r.o. 2.7 dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij Nederland daadwerkelijk wil verlaten.

Appellant wijst in dit verband op hetgeen hij hieromtrent ter zitting heeft aangevoerd, een stelling die ten onrecht niet in het pv van de zitting is opgenomen. Hij wijst op zijn correcties van het pv bovenaan deze grieven. Verweerder heeft ter zitting appellants stellingen op dit punt niet bestreden.

Appellant heeft ter zitting uitgelegd dat hij door zijn vorige gemachtigde is misleid omtrent de mogelijkheden van een verblijf in België. Hij verbleef bovendien al (naar hij dacht illegaal) in België, bij zijn broers in en bij de broers van zijn zus in . Hij zal zich ook met zijn vrouw in ! gaan vestigen.

Appellant wijst er overigens op dat Richtlijn 2004/38/EG geen huisvestingsvereiste kent. Bovendien bestaat er zoiets als een grensarbeider en kan iemand aldus in twee landen wonen. Dit is overigens niet relevant, aangezien het de uitdrukkelijke wens is van appellant en zijn echtgenote om met hun kinderen, nu zo snel mogelijk naar België te vertrekken, liever vandaag dan morgen. Hoe hij die wens met stukken zou moeten onderbouwen, is hem een raadsel. Hier is een kwestie van in de auto stappen en erheen rijden, of hem door verweerder aan de grens laten afzetten, al of niet als overdracht aan de Belgische autoriteiten.

Ten onrechte overweegt de rechtbank in r.o. 2.7 dat uit de tekst van art. 59, derde lid Vw noch uit de geschiedenis van de totstandkoming daarvan valt af te leiden dat de enkele verklaring van de vreemdeling dat hij Nederland wil verlaten ertoe leidt dat de bewaring moet worden opgeheven. Om te beginnen spreekt dit artikel over "te kennen geven", hetgeen doorgaans toch betekent dat hij verklaart zulks te willen. De rechtbank gaat verder geheel voorbij aan het feit dat appellant in ieder geval uitvoerig heeft gemotiveerd dat voor hem de gelegenheid bestaat naar België te gaan en dat zijn toelating aldaar is gewaarborgd. Appellant heeft bovendien verwezen op de onderzoeksplicht die hier voor verweerder bestaat. De vereisten staan omschreven in de Vreemdelingencirculaire 2000, onder A6/5.3.8 waarbij een toetsing door DT&V plaatsvindt (zie A4/2.4 Vc 2000). Ten onrechte gaat verweerder eraan voorbij dat namens appellant is beloofd dat die toetsing achterwege is gebleven, nu deze niet blijkt uit het dossier (en ten onrechte is dit stuk uit het pv van de zitting weggelaten).

5. Ten onrechte oordeelt de rechtbank dat niet kan worden gezegd dat de rechtbank onvoldoende voortvarend handelt.

Appellant wijst er in dit verband op dat hij op 10 oktober 2006 aanvullend is verhoord (door de vreemdelingendienst), maar dat er sindsdien tot 26 oktober 2006, dus meer dan twee weken, niets is gebeurd. Ten onrechte gaat de rechtbank voorbij aan hetgeen hieromtrent ter zitting is aangevoerd. De rechtbank gaat eveneens voorbij aan het aangevoerde dat door de keuze van verweerder voor een bepaalde koeriersdienst het dossier van appellant meer dan een week onderweg is geweest van de vreemdelingendienst naar DT&V, een periode waarin dus geen uitzettingshandelingen zijn verricht.

Appellant wijst op de uitspraak van uw Raad van 29 augustus 2007 (kenmerk 200705221/1). In die zaak was eveneens kort na de inbewaringstelling aanvullend verhoord, terwijl niet binnen veertien dagen verdere actie is ondernomen. Uw raad oordeelde dit toen, in navolging van een andere zaak (kenmerk 200703728/1) niet voldoende voortvarend.

6. Ten onrechte neemt de rechtbank in r.o. 2.9 geen schending aan van art. 8 EVRM.

De weigering van verweerder appellant naar België te laten vertrekken, dan wel hem naar de grens te geleiden, op welk moment de bewaring zou eindigen, maakt onmiskenbaar een inbreuk op zijn recht op gezinsleven en privéleven, alsmede op diezelfde rechten van zijn vrouw en kinderen. Die rechten wensen zij in België uit te gaan oefenen, niet in Nederland.

Ten onrechte accepteert de rechtbank dat verweerder niet een volledig dossier, ook over oude procedures van appellant, hoeft over te leggen. Dat de stukken niet zijn gespecificeerd doet daar niet aan af. Tenslotte weet appellant niet wat verweerder allemaal van hem heeft. Los daarvan staat dat verweerder in het kader van de Wet openbaarheid van bestuur gehouden is een en ander te verschaffen. Waarom zou verweerder dat dan in het kader van onderhavige procedure achterwege mogen laten.

Appellant meent dat van de uitspraak van de rechtbank (en haar proces-verbaal van de zitting) niet veel deugt. Hij verzoekt uw Raad daarom zijn appel gegrond te verklaren.